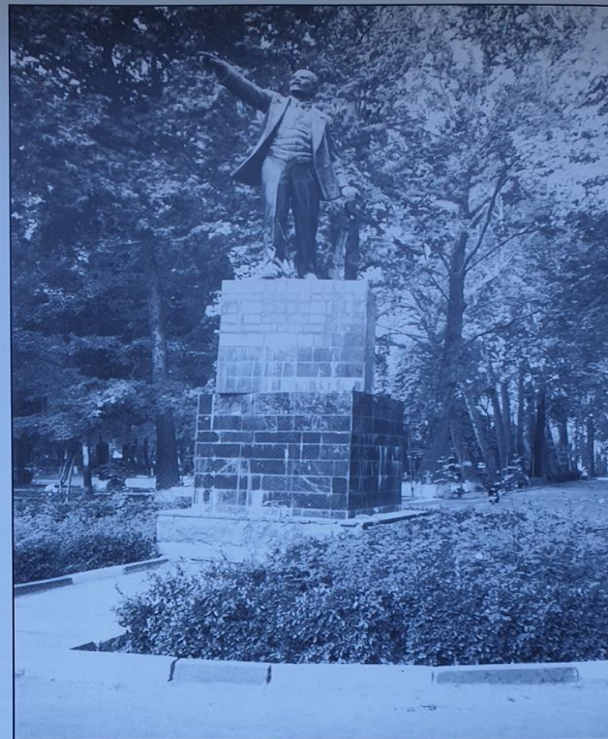

Hun står der sikkert endnu

Fra major S.T.P. Mogensen, der p.t. er udstationeret som FN-observatør i Tadjikistan, har redaktionen modtaget følgende interessante indlæg:

S.T.P.?? Jo, han bor 100 meter i den retning!

Hun står der endnu. Ikke langt derfra hvor ulitsa Shote-surulitsa fører forbi nord-siden af Lenina Park og Hotel Tadjikistan og hvor den krydser prospekt Rudaki. For hende synes tiden at være gået i stå for flere år siden. Så hun vil nok mene, at hun befinder sig hvor ulitsa Kommunisticheskaya krydser prospekt Lenina, som navnene var i sovjettiden.

Det er et af de tættest befærdede strøg i Tadjikistans hovedstad, Dushanbe. Derfor har hun, af hensyn til indtjeningsmulighederne, sikkert valgt at stå netop her. Selvom hun må dele de forbipasserendes velvilje med små børn, der træner sig på for at sælge pistacier dukket på en tråd, så har de mange år i gaden nok lært hende, at om end ringe, så er de

bedste muligheder der.

Tiggerne står tæt

Her, ligesom alle andre steder man færdes i Dushanbe, står og går tiggerne tæt. Der er professionelle i alle aldre og fremtoninger. Især børnene er ihærdige og følger dig gerne et par hundrede meter mens de kradser dig på armene og fortæller dig klynkende hvor hårdt – må jeg formode – brug de har for nogle af de tadjik-rubler, som deres ufejlbarlige fornemmelse herfor fortæller dem, du har med dig. Der er også dem som, ude i andet ærinde, får øje på din FN-uniform, griber chancen – hvorfor ikke? – og forsøger sig med hånden strakt frem..

Til det brogede mylder er der også de seneste år kommet de mange uniformerede 20 – 30-

årige mænd. Uniformen er sorte benklæder og do. skindjakker. Selvom man ikke, på grund af de mørke solbriller, af deres blik kan læse hvad de vil, er man ikke i tvivl. Deres viften med en tyk stak rubler lader ikke én i tvivl om hensigten: Exchange dollara?

Badevægten

Hun står der som en reminiscens af sovjetperioden. Hun er et af utallige eksempler på sovjet systemets opfindsomhed m.h.t. at holde alle i beskæftigelse. Ved siden af sig har hun badevægten med den gennemslidte gummimatte. Nu og da træder en forbipasserende op på vægten. Hun stiller, nærmest som i blinde, lodderne så vingerne på vægten flugter.

Et trænet øje og de mange års

erfaring har lært hende at ramme rigtigt hver gang i første forsøg. Uimponeret over sin egen, sikre evne, og uden tilsyneladende engagement, afslutter hun forretningen ved at meddele kunden dennes vægt. For denne tjeneste modtager hun 10 tadjik-rubler. Efter besøg af 20 kunder vil hun være i stand til at købe et 300 grams brød, som er det billigste fødemiddel overhovedet.

Smuk har hun vist aldrig været. De mange år på gaden i al slags vejr har gjort hendes læderhud grov og hendes maskuline ansigtstræk markante. "Al slags vejr" betyder her temperaturforskelle på omkring 50 graders celsius.

Måske står hun og funderer over, hvorfor hendes livsbetingelser er blevet så meget rin-

Major Mogensen til marked i Barakat. (Det er Mogensen til venstre!!)

gere. Hun gør jo dog fortsat, som hun engang blev sat til, og da var der både til mad og to-værelses lejlighed.

Stoltheden luftes

På ulitsa Rudaki er der et larmende og stinkende mylder af bulede og rustne Lada'er og Volga'er. De udsender en gustent udseende os af dårligt forbrændt discountbenzin fra

efter tillagt fortjeneste, enkeltvis fra vejsiden. I mangel af colaflasker kan også henkogningsglas m.m. bruges som emballage til formålet.

Det er nok forklaringen på, det lader sig gøre, at så mange får luftet stoltheden, Lada'en eller Volga'en, som for det meste har sort frontrude og bagruden dækket af et gardin. BMW står der på det i hele gardinets højde. Med flid og stolthed demonstreres de flertnede kompressorhorn, som alle har monteret i bilen. De fleste udsender blot en serie uharmoniske, øreflænsende lyde, som imidlertid synes at stive de stolte ejeres selvtillid gevaldigt af. Enkelte kan fremstøde de indledende strofer fra en kendt melodi. "Tjener, vi vil ha' mere ol'" er bl.a. hørt. Som supplement her til findes også flerfarvede, blinkende lysbånd til bagruden. Sådan noget synes de voksne mænd fantastisk godt om. De finder det nok, de meget beskedne midler til trods, investeringen værd. Lad det så være at konen og de mange børn frister en kummerlig tilværelse.

En kvinde bag rattet

Mænd, ja! Efter et halvt år har jeg endnu ikke set en kvinde bag rattet i trafikken. Undtaget herfra var danske Eva, som rejste tilbage til Danmark i slutningen af november sidste år, efter hun i 20 måneder havde arbejdet for OSCE i Tadjikistan. Med en pude under sig på førersædet havde hun, med sine 1,57 meter, ikke vanskeligheder med at manøvrere sin tunge seks-cylindrede Nissan Patrol i trafikken. Strækninger, som alle internationale organisationer holder sig fra for ikke at hænge fast – eller det som er værre – i et af de utallige check points, passerede Eva uden tøven eller betænkelighed. Som hun muntert fortalte: "Når de ser, der er en kvinde bag rattet, bliver de så overraskede, at de ikke ved hvad de skal stille op og så lader de mig passere".

Pengesedler imellem papirerne

Tilbage til krydset på ulitsa Rudaki. Her står ikke én men 4-6 militia'er og "regulerer" trafikken. Hjemme ville vi sige politibetjente. En af – de heldigvis – mange forskelle, er den overhængte Kalashnikov AK-47. Med en ækvilibristisk rutine som uvægerligt imponerer, ro-

terer den lange, hvide knippen i betjentens hånd og signalerer, suppleret med stød i trillefløjten, at den tilfældigvis forbipasserende bilist skal holde ind til siden. Gør han det ikke, skal et par korte byger fra militia'ens AK-47 nok få den formastelige på bedre tanker. Det ved alle, så derfor kan der gå dage imellem at netop denne oplevelse bliver en af dagens mange.

Det er ikke så meget et spørgsmål om at have kørt over for rødt lys. Det gør alle. Det er heller ikke sikkerhedsseleer eller de manglende lys på bilen, der er problemet. Der skal vises papirer. Kørekort, som ikke erhverves ved en køreprøve men formedelst 100 USS, ID kort m.m. Efter udveksling af kraftfulde håndtryk, går bilister højre hånd, uden yderligere opfordring, til inderlommen, hvorfra de fornødne dokumenter fremdrages og overgives til militia'en. Er der, ved et tilfælde, en pengeseddel af passende beløbsstørrelse imellem papirerne, vil bilisten hurtigt være ude i trafikken på ny. At han "lægger fra land" uden brug af afviserblink rører ikke betjenten, som jo har opnået det han ville. Sandsynligheden for at blinklyset virker er i øvrigt minimal. At man, uden tanker for medtrafikanter bare kører ud, når man skal videre, er noget alle ved og derfor sker der sjældent sammenstød i trafikken.

Mafiakøretøjer

Som ved et trylleslag ændres gadebilledet fra sekund til sekund. De mange Lada'er og Volga'er kastes ind i højre vejside, så de fire midterste vejbaner – vejene er byggede til de sovjetiske panserkolonner – bliver passable. De gående på de brede, hullede og mudrede fortøve ændrer ikke adfærd, de kender kun situationen alt for godt.

Militia'en derimod iler bort fra vejkrydset, så de ikke står i vejen for den række af mafiakøretøjer som om lidt, med afsindig hastighed, vil passere krydset. Lyden fra de ihærdige kompressorhorn er for en stund

Uafhængighedsdagen fejres i Dushanbe. På det store lærred ses præsident Rakhmanov.

afløst af de professionelt lydende udrykningshorn, som giver de få sekunders varsel, der skal til for at skabe fri bane.

Hun ved det nok ikke, men her kommer en væsentlig del af forklaringen på hendes forrige livsbetingelser.

Krom og blå blink

Alle køretøjer i kolonnen har sorte ruder, som gør det umuligt at se ind i bilerne. Ingen af dem har nummerplade på. Den forreste bil vil typisk være en hvid Nissan Patrol med brede lavprofildekk, en masse krom og blåt blink på førerhuset. Alt efter bossens formåen er de følgende to – tre biler enten Lada eller BMW. Hvide og velplejede og med perfekt arbejdende maskiner. Herefter følger "Don" himself i sort Mercedes 300 eller tilsvarende klasse. Kolonnen sluttet af med endnu et par køretøjer. Sandsynligheden for at kolonnen standser ved et af de mange ministerier, som har til huse i dette byens absolutte cen-

trum er stor. Eller er det i dag på borgmesterkontoret forretningerne skal foregå? Inden "Don" viser sig, er de øvrige køretøjer blevet tømt for de svært bevæbnede body guards, som i mellemtiden er gået i nærforsvarsstilling om den sorte Mercedes.

Netop her, i dette kvarter, lige over for hovedindgangen til Lenina Park, det fornemste og dyreste i Dushanbe, tilbringer jeg fritiden fra min tjeneste som militær observatør i Tadjikistan i den to-værelses lejlighed, jeg for gode USS uden vanskeligheder kunne leje, få dage efter min ankomst ved United Nations Mission of Observers to Tadjikistan, i daglig omtale "UNMOT".

Beretningen fra major S.T.P. Mogensen vil fortsætte i næste nummer.

Lenins Mausolæum ved den Røde Plads - altid et besøg værd.

Pijan-floden danner grænsen mellem Tajikistan og Afghanistan

Bagvejen til Kina

Vi bringer her anden del af beretningen om major S.T.P. Mogensens interessante og spændende oplevelser som FN-observator.

Med Kirgistan mod nord, Kina mod øst, Pakistan og Afghanistan mod syd og Uzbekistan mod vest, ligger Tajikistan i et gammelt kultur-område ved "bagvejen til Kina". Fra omkring år 700 etablerede tajikerne sig som selvstændig folkegruppe. Med den persiske kultur som dominans, gennemlevede folket store omvæltninger de næste århundreder, indtil russerne i 1800 tallet kom til området og påbegyndte en urbanisering af landet. Men den tajikiske befolkning fik stort set lov til at beholde sæder og skikke, religion og sprog.

Med revolutionen i 1917 ændredes forholdene. En muslimsk modstandsbevægelse måtte efter års kampe mod kommunisterne flygte til Afghanistan. I landets østlige del, det bjergrige Pamir, kæmpedes helt frem til 1935.

Kamp mod Islam

Tajikistan blev dannet i 1924 som en selvstyrende del af Sov-

jet Republikken Uzbekistan. Senere, i 1929, blev landet en selvstændig Sovjet Republik. Med Stalins magtovertagelse påbegyndtes en omfattende modernisering af republikken sideløbende med en indædt kamp mod islam i området. Under hele Sovjetunionens eksistens forblev levestandarden dog den laveste blandt samtlige republikker og den økonomiske afhængighed af "moder Rusland" var meget stor.

Som ringe der breder sig og bliver større og større når man kaster en sten i vandet, bredte følgerne af Sovjetunionens fald sig ud over de tidligere medlemsrepublikker. Med Moskva som centrum for denne begivenhed, lå Tajikistan længst borte og led derfor hårdt.

Politisk ustabilitet

Fra 1990 var landet præget af politisk ustabilitet. Folkelige demonstrationer mod den kommunistiske ledede regering blev slået ned med hård hånd, blot med det resultat at demonstrationerne tog til i antal, omfang og styrke og med tiltagende islamisk islæt.

I 1992 fandt de første væbnede kampe sted i Dushanbe.

Kampene bredte sig ud over landet og i særdeleshed til den sydlige Khatlon provins. Kampene medførte, at præsident Nabijev blev tvunget til at gå af og landets ledelse blev overtaget af Rakhmonov. Hans første handling var at udelukke oppositionen fra landets ledelse. Borgerkrigen var nu en realitet.

Med støtte fra russiske hær-enheder blev den politiske og militære opposition drevet ud af landet til Afghanistan, hvor den etablerede hovedkvarter i Talokan. Flere grupper mujadins forblev imidlertid i landet, hvor de oprettede baser i de ugæstfrie bjergene. Herfra fortsatte de kampene mod regeringen.

En halv million flygtninge

At der også har været kampe mellem regeringens forskellige væbnede enheder, har ikke gjort problematikken mindre kompleks. Situationen har ført til, at langt over en halv million mennesker fra Tajikistan lever som flygtninge.

Imens jeg i 1993 virkede som militær observator i det tidligere Jugoslavien, hørte jeg over nyhederne fra DR's korbølge-sender, at en FN-delegation

med dansk deltagelse skulle sendes til Tajikistan. Delegationen nåede i foråret 1994 frem til en aftale om at påbegynde Inter-Tajik forhandlinger og en formel våbenhvile blev indgået. Til overvågelse af de indgåede aftaler sendte FN i 1994 de første militære observatorer til landet. Blandt de ni deltagerlande var Danmark, som siden da har deltaget med fire observatorer, som gør tjeneste et år ad gangen.

Af de meget omfattende aftaler, er en væsentlig militær del at hjemtage, registrere, afvæbne og genbosætte mujadins, som nu i flere år har opholdt sig i Afghanistan. Med de forhindringer sådanne aftaler altid støder på, er dette arbejde nu godt i gang. Missionen har på dette arbejde fået tilgang fra yderligere fire lande.

Militær observator som gidsel

De anførte årsager og opgaver var baggrunden for at jeg i september 1996 indgik en aftale med Hærens Operative Kommando om et års tjeneste som militær observator i Tajikistan fra midten af 1997.

Efter en sådan aftale er det naturligt at man forsøger at indhente informationer om forholdene i missionslandet. Det viste sig at være begrænset hvad der fandtes. Og kun sjældne gange blev forholdene kun omtalt i dagspressen.

I dagene op til jul 1996 blev de fleste danskere dog bevidste om Tajikistans eksistens og dansk tilstedeværelse i området. Blandt andre FN tjensgørende var en dansk militær observator, major Jens Alsing, gidsel i nogle dage hos en gruppe mujadins, som opererede ikke langt fra Dushanbe. Hændelsen endte med frigivelse af gidslerne, men situationen var herefter særdeles anspændt. Senere, i februar 1997, fandt en ny gidseltagning sted i samme område, denne gang var hele 13 tilbageholdt.

Efter mange dages hårde prøvelser for gidslerne, hvor nogle var kvinder, og efter in-

tense forhandlinger blev også disse gidsler frigivet. Men nu besluttede FN og andre internationale organisationer i landet, at indstille deres virksomhed, indtil forholdene havde forbedret sig. UNMOT trak sig, med undtagelse af nogle få, ud af landet til Tashkent i nabolandet Uzbekistan. Blandt de tilbageblevne var major Jens Alsing og den danske oberst Jan Andersen, som var næstkommanderende for den militære observatorstyrke.

I perioden herefter blev nye forhandlinger ført i Teheran og Moskva. En underskrivelse af en fornyet genforeningsaftale fandt sted i Moskva den 27. juni 1997 og UNMOT genoptog sit virke i landet.

Jeg blev meddelt en uges beredskab fra 1. juli 1997 med henblik på udsendelse til området. De to danskere som var i landet, Jan Andersen og Jens Alsing, skulle afløses i midten af juli måned. I mellemtiden var kontakten til to øvrige, som skulle udsendes, skabt. Det var major Knud Erik Lynnerup og kaptajn Bo Norager. En gammel bekendt og holdkammerat fra officerskolen, John Ørum, var med meget kort varsel blevet udsendt i begyndelsen af juli.

Tur på Den Røde Plads

Sidst i juni mødtes Knud, Bo og jeg ved FN-afdelingen på Vordingborg Kaserne for at få

Major Mogensen på en såkaldt „Jalla-scooter“.

udleveret udrustning til missionen. Senere på dagen var der briefing i Kastellet, hvorefter vi tog hjem – og ventede. Første forlydende var 7. juli, fra hvilken dato vore diplomatpas blev udstedt. Siden besluttede FN hovedkvarteret i New York sig for en udsættelse grundet den fortsat ustabile tilstand i Tajikistan. Endelig ringede telefonen. Afrejse den 10. august med ankomst Dushanbe den 11. august 1997. Overnatning i Moskva. Påklædning: dansk,

militær uniform og blå FN-barret.

Vokset op med den kolde krig og efter 35 år som dansk soldat, var det en ubeskrivelig fornemmelse at kunne gå tur på "Den Røde Plads" den aften; iført uniform, ledsaget af to officerskammerater og kun møde venlighed og interesse fra de mange Moskovitter på pladsen og rundt om i byen. Næste morgen blev vi afhentet af Vladimir, som også havde hentet os ved ankomsten. Han kørte os ud af Moskva til Domodedovo Airport, hvorfra rejsen skulle fortsætte med fire timers flyvning til Dushanbe, Tajikistan.

På vej mod "verdens tag"

Tajikistan er godt og vel tre gange Danmarks størrelse og med et befolkningstal som det danske, dog kendetegnet ved at 45 % af befolkningen er under 20 år. Mere end halvdelen af landet ligger i over 3 km højde. Det højeste punkt, "Pik Kommunizma", ligger i Pamir bjergkæden i landets østlige del. Her er verdens laveste temperatur, -66 C, blevet målt! Til gengæld kan temperaturen i Khatlon provinsen i landets syd-vestlige

del jævnlige passere + 50 C.

Domodedovo Air Port er ikke Kastrup. Selv med møde de obligatoriske to timer for afgang anvendes al tiden med formaliteter, check og dobbeltcheck. Tajik Air er ej heller SAS ligesom en 30 år gammel Tubolev ikke helt lever op til nutidig standard. I luften kom vi og kunne i det klare vejr følge turen ind over den enorme Kirgisiske steppe i Kazakstan.

Artillerineslag i bjergene

Vi fløj hen over den næsten udtørrede Aral sø, indtil bjergene i Uzbekistan varslede snarlig landing i Tajikistan. Indflyvningen skete i det begyndende mørkefald. Da vi forlod flyet, bemærkede man straks den tørre, hede luft. Netop som vi satte fødderne på jorden, registrerede vi to artillerineslag i bjergene syd for lufthavnen. Velkommen til Tajikistan!

Efter et år i Bosnien var det for Knud og mig noget, man registrerer samtidig med at man konstaterer, at man er langt fra nedslagsområdet og derfor tager det roligt. Anderledes var det med de to, der var ude for at tage imod os. Ingen lufthavnskontrol, bare hurtigst mulig uden om lufthavnsbygningen og væk i en fart.

Vi blev transporteret til John Ørums lejlighed, hvor vi fik slæbt vor 100 kg. bagage op på 6. sal. I lejligheden lå en velkomsthilsen fra John, som var stationeret i Garm, et af missionens "hot spots". I køleskabet fandt vi kolde vand og øl, lige det vi mest af alt trængte til.

Næste morgen blev vi modtaget i missionens hovedkvarter i Gorki Street, senere omdøbt til Teheran Street. Første uge forløb med "check in", diverse briefings, instruktioner m.v. Det var inden ankomsten bestemt at jeg skulle virke i hovedkvarteret (HQ). Planlægningsofficer hed det og bestod hovedsageligt af planlægning af helikoptertransport. Landets geografi og temperaturer betyder vanskelige flyveforhold, så der var noget at sætte sig ind i.

Efter to uger i HQ blev det

Tandklinik i byen Kalakhumb

Trænsoldaten nr. 4/98

En hybus i Dushanbe.

meddelt at en logistisk ekspertgruppe på tre personer ville ankomme til missionen fra FN's hovedkvarter i New York. De skulle danne sig et indtryk af missionens logistiske behov i tilslutning til en planlagt og nødvendig udvidelse til støtte for fredsplanens gennemførelse.

Jeg blev udpeget som forbindelsesofficer til gruppen. Med min baggrund som træningsofficer var det jo ikke så ringe endda, men mit kendskab til missionsområdet var, efter to uger i missionen, selvsagt begrænset. Det blev væsentligt udvidet af netop den opgave. Vi fløj med Tajik Air til Khorog i Gorno Badakshan provinsen, som ligger i

Pamir bjergene. Der flyves mellem bjergtoppe, ikke over dem. Især indflyvningen er nervepirrende og kun særligt udvalgte piloter flyver denne rute.

De følgende dage besøgte vi med bil flere områder og potentielle faciliteter for missionen, hospitaler, flyvepladser, bygninger etc. Dvs. en del af besøgene gennemførte jeg med Khorog teamets leder. Logistikgruppen døjede med ondardede mavetilfælde. En tur de fleste, som kommer til Tajikistan, må igennem. Kørsel i det område stiller – som i de fleste områder i landet – ekstreme krav til såvel kørende som materiel. Ikke alle nationaliteter har tradition for at officererne selv kører bil.

Flere har erhvervet kørekort lige før de er tilgået missionen, og har derfor slet ingen rutine i bilkørsel, enddags bjergkørsel. Dette forhold er nok den største risikofaktor i missionen.

Efter planen skulle vi også med ekspertgruppen have besøgt Karatagin Dalen, hvor John var team-leader i Garm. Denne del af planen blev aflyst af sikkerhedsmæssige årsager og simpelt hen fordi vores helikopter ikke kunne flyve efter at være blevet ramt af flere håndvåbenskud da den fløj i netop Karatagin området.

Bjergvandring i grænseområdet

Kort tid efter dette besøg op-

En af de „bedre“ broer over Pianj-floden.

stod der problemer ved vort Kalaighumb team, som ligger ved grænsen ind til Afghanistan. Et par hundrede fighter, som endnu befandt sig i Afghanistan, pressede hårdt på for at komme tilbage til Tajikistan. Kunne det ikke ske med regeringens og FN's mellemkomst, var de parate til at kæmpe sig over Pianj floden, som udgør grænsen. Et sådant forsøg ville af Russian Boarder Forces blive imødegået "med alle nødvendige midler" forløb det.

Sammen med den militære næstkommanderende og en polsk (russisktalende) officer, blev Knud og jeg udpeget til at tage til området for at rede trådene ud. Tanken var at krydse grænsen til Afghanistan og derfra organisere en kontrollert hjemtagning af fighterne. Tanken var tænkt af repræsentanter fra den Tajikiske regering. Alle aftaler var truffet, alt var planlagt, klappet og klart. Virkeligheden viste sig at være en helt anden. Ingen derude kendte noget til planen, den russiske commander på stedet ville under ingen omstændigheder flyve os over grænsefloden. Men hvis vi insisterede, kunne vi få stillet en gummibåd til rådighed.

Fighterne var ikke, som oplyst, lige på den anden side af floden. De befandt sig i ufremkommelige bjergområder 75 km inde i landet og var fordelt i tre forskellige områder med en indbyrdes afstand på endnu 75 km. Der stod vi så med tre afghanske muhadin commanders, som garanterede os sikkerhed på den afghanske side, regeringsrepræsentanter der pressede på for at få os afsted og hver 50 kg udrustning. Det er meget at skulle bære på en bjergvandring. Ingen delte vor bekymring for det med udrustningen. Hvis der var æsler at få på den anden side, kunne de købes for 100 US \$ stykket, to ville sikkert være nok!

Man kan kun gætte på hvad årsagen til ønsket om at få os over grænsen har været. Da gik overtagning tidligere er set som et middel til at få sine krav igen-

nem, valgte vi at afblæse den påbegyndte aktion.

Forhandling med „gammelkommunister“

Da jeg i små to måneder havde "tasket" helikopter og arbejdet med diverse planopgaver og deltaget i særlige opgaver, blev jeg kaldt ind til chefen, en polsk general. Et FN krav for at sende mere personel til missionen var, at der blev etableret en sikringsstyrke til beskyttelse af FN personel og materiel. Generalen fremlagde tre muligheder, hvoraf de to næsten kunne udelukkes på forhånd. Tilbage var ideen om "Joint Security Unit", en sikringsstyrke bestående af landets egne regeringssoldater og muhjadins, de tidligere fjender under borgerkrigen.

Opgaven med at forhandle, organisere og uddanne en sådan styrke blev min. Med hensyn til organisation og uddannelse følte jeg mig på hjemmebane. Men at forhandle med regeringens "gammelkommunister" på deres betingelser, viste sig at være en krævende udfordring, der krævede stor tålmodighed.

Med den for mig velkendte, rationelle NATO tankegang, udarbejdede jeg et fuldstændigt organisationsforslag, som jeg forelagde generalen. En sikringsenhed på 224 mand, incl. en føringsstab på syv officerer. Den model lå for langt fra det kendte i denne del af verden. Hvor var "den politiske officer", "chefen for moral og disciplin", føringsstabens "chef for uddannelse" m.fl.?

Med bistand fra en Bulgarsk oberstløjtnant blev en ny organisation strikket sammen. Selve sikringsstyrken var uændret men føringsstaben endte op med 18 – atten – officerer, alle chefer!

Da organisationen var på plads, udarbejdede jeg en fuldstændig uddannelsesplan, sådan rigtig med "krav, vilkår og kriterier".

Nu havde opgaven antaget et så stort omfang at der blev oprettet et team til det videre arbejde. Som team-leader fik jeg

sat gang i udarbejdelse af ialt 12 dokumentkomplekser til forelæggelse og godkendelse i såvel New York som ved den Tajikiske regering. Det var en slidsom proces, som til tider forekom håbløs.

Frem til Samarkand

I begyndelsen af februar 98 skulle et fly ankomme fra Croatia til Tashkent, hovedstaden i Uzbekistan, med 19 biler til UNMOT. Det nødvendige antal køre blev udtaget til at køre bilerne til Dushanbe. Deriblandt var John og jeg. På den årstid er kun et bjergpas passabelt, så turen skulle gå fra Tashkent via Samarkand, en tur jeg stillede store forventninger til. Hvem har ikke drømt om "at komme frem til Samarkand"?

Med de forsinkelser der ofte opstår, når opgaver af den karakter skal løses, ville tilfældet at kolonnen ankom til Samarkand samtidig med aftenmørket. Næste morgen fortsatte vi transporten kl. 0500, da var det stadig mørkt. Vi kom til Samarkand men jeg fik aldrig set Samarkand. Det må og skal indhentes, inden min tjeneste ved missionen ophører.

Ultimo marts 98 ankom seks FN instruktører fra et Polsk FN træningscenter. De har i skrive stund (ultimo april) af-

Ikke alle i området er fattige. Her er S.T.P. fotograferet i et „velhaverhjem“. Bemærk cola'en på bordet!

sluttet uddannelsen af nøglepersonellet til sikringsstyrken og er påbegyndt træningen af den samlede styrke.

Ved en åbningsceremoni udtalte den fremstående oppositionsrepræsentant, oberst Sulton Hamadov: "At med oprettelse af enheden var det første virkelige skridt til en forening af de militære styrker, regering og opposition taget. Og en betydelig tilnærmelse mod en endelig integration havde fundet sted".

Det var udsagn, som for en

stund fik en til at glemme de forhindringer, der havde været på vejen hertil.

Og det var på det rette sted i den fortsatte proces at overgive ledelsen til nye kræfter.

Fra den 1. maj 98 indgår jeg i team KALAIGHUMB, som ligger i PAMIR bjergene. Det bliver en tjeneste af helt anderledes karakter, som jeg med glæde og forventning ser frem til at påbegynde.

Her er et „luxus-hus“ under opførelse af Team KHOROG i grænseområdet mellem Afghanistan og Tajikistan.

